

Előszó Dudás-Mihály Károly *Szemem lát, szívem őriz* című kötetéhez: Dudás Mihály Károly „Szomorú bohóc” című verseskötetét követően, ez a második válogatás, melyet a kezében tarthat a Tisztelt Olvasó.

Előszó Dudás-Mihály Károly: Szemem lát, szívem őriz című kötetéhez

Dudás Mihály Károly „Szomorú bohóc” című verseskötetét követően, ez a második válogatás, melyet a Szerzőtől kezében tarthat a Tisztelt Olvasó.

Egy könyv születése, mindig különleges meghívás, kiváltképp verseskötetek esetében: bizalommal áthatott ajtónyitás a lélek legrejtettebb dimenziói felé, a legbensőségesebb emóciók, gondolatok szavak köntösébe öltöztetett szentélyébe. Ahogyan a költő az utolsó gondolatokban így köszön el Olvasótól: „Jól gondold meg, kinek nyitod ki szíved gyémántból kirakott, legféltettebb ajtaját!” –, szavai a kölcsönösségről is szólnak.

Nem elég magának a költőnek megnyitnia lelke ajtaját, hogy bebocsátást kínáljon az Olvasóknak; az ő szívük is tárt kapukkal kell, hogy fogadni tudja mindazt, amiről versei vallanak.

Dudás Mihály Károly költészete egy kivételesen érzékeny, ugyanakkor erős, mélységeket-magasságokat bevándorló lélek olykor lehetetlen, máskor tajtékokban küzdő és fennmaradni tudó árnyalatait vetítik elénk. A „Szemem lát, szívem őriz” cím különlegessége, hogy nem csupán magának a kötetnek, de nyitó és záró verseinek is ez a címe: az első előre mutat, a jövő felé, a szerelem varázsában –, míg az utolsó a múltba ível vissza, az elvesztett-elvesztetetlen édesanya gyászában.

E cím-ismétlődéstől válik a kötet olyan teljessé, mint ami-

lyen a misztikában a saját farkába harapó kígyó jelképe, így zárja körül e vers-koszorú színt minden gyöngyszemével a Nőt, az Örököt, mint a férfi lelki princípiumát. S ahogy a folytatás záloga a kezdet emlékével és lényege jelenvalóságával egybekapcsolódik, úgy végtelenítődik a körtánc ezekben a versekben: a szerelem megjelenítése, kibontakozásának áldott állapota, beérlelődése múlandóságba taszító tudata, majd a szelíd-gyötrelmes átmenet a veszteségbe, kínba, gyászba, mementóba, ami visszaér a megújulás újabb köréhez.

A felívelő hangolástú versek legszebbike a Mézcsók: „Mese szép, hamvas végtelen. // Bársonyos igaz szerelmünk / Mézcsókja ég szívemen, /S Egyé válik testünk, lelkünk / Miközben ajkadat ízlelem” – közvetítenek szakrális atmoszférát e képek, a válogatás egyik legérzékibb költeményében. Aztán a műzsákhöz, a költészet erejéhez átnyúló versek sorában, nem lehet nem első helyen idézni fel a Remény egy gondolatát a költői lélekről: „menedéke csak ez lehet, / Ha szavakba burkolózva mér eget”.

S ahogy Dudás Mihály Károly az eget méri, erős és beérett filozófiai aspektus is megjelenik költeményeiben. Elsőként az Ajtók címűben, melyben konkrétan megfogalmazódik a jövő álomszövése, a lételvek megszületése, de alakot ölt a múlt réme is. Amiért rémnek merem nevezni, arra leginkább

az Úton, útfélen című vers kínál alapot. E versben is a tegnap és a holnap omlik egységbe, és valamiféle hittelen hittel kapaszkodik a remény újra megjelenő fogalma felé. Az emberi létformát sújtó gyász jelenlétét megdöbbenő módon fejezi ki a Kopott kabát című vers, ami a test és lélek ambivalens egységének megjelenítője. A kabát e versben az a főszereplő, amely az egységről leszakadt, mégis bír a visszavágyás tudatával.

Ugyanezt a képletet közvetíti a Sójajt a szív című vers: olyasféle konzekvenciát, hogy különállóságunk végcélja és értelme csak az egymásra találás lehet –, s e versben is megrendítő konstelláció dominál a testi és lelki valóság párhuzamában: „A sóhaj mint éhség, / Szalad át egész testemen” párhuzamban. Ugyancsak filozófiai axiómával ér fel egy helyütt az, az emberről megfogalmazott verssor: „Kit minden perc emlékké tesz”.

Dudás Mihály Károly szerelem és gyász ambivalens lobo-gásában fogant versei egyedi hangvételű kottái egy olyan lélek dallamának, mely ha a terhek alatt megiznosodik és kibontja szárnyait, nagy és különleges ívet írhat kortárs költészetünk egére. Ennek tudatában még nagyobb meggyőződéssel ajánlom verseit, költészete útjának nyomon követését, minden Kedves Olvasó figyelmébe, szívébe!

Olvasásukhoz kívánok hatalmas, értékes időtöltést!

Pató Selam

Dudás Mihály Károly

Mámmoros cigarettafüstben

*Mámmoros cigarettafüstben,
Küddé vész a lélekóra,
Sfortyog már az éji üstben,
Elélekszakadt hitetlen rabszolgá.*

*Szürkére festi az éjszíneit,
S vele táncol a kárhozat,
Felhevíti a kétely önző érveit,
S vadásszá válik az áldozat.*

*Füsté válik s elenyész,
Bfüldön töltött perc s óra,
Minden érzést felemész,
S átok szór az álmodóra!*

Felhőkön

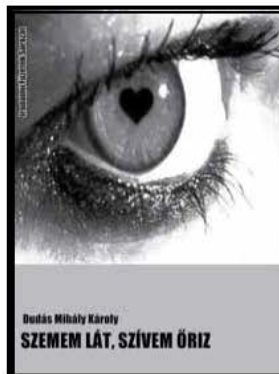
*Felhőkön ül a boldogság,
Messze... ott fent,
Hol talán él az igazság,
S nincs fájdalommas csend...
Hol újra éled a hit,
Nem vív több tusát...
S leveti félelmeit,
Mint könnyű selyemruhát.*

Szeretnék...

*Szeretnék karjaidban elolvadni,
Szenv edélyed tűzében elporladni,
Éjjeleim fűszerezni csókjaidal.
S egygé válni a leírhatatlannal.*

*Szeretnék szereidben tükröződni,
Mit szerelmes remegés fodrozódtat,
S lélekfényedben tündökölni,
Mitől újjászületve ég a fakó nap!*

KÖZÖS ÚT



Fáj...

*Fáj...
Ha méregfogát vájja belém a szó,
S lelkemen tátongó sebet ejt,
Olyankor „minden” hiábavaló!
Mit zakatoló szívem e világra lehelt.
A szavak, a fohászkodó mondatok,
A légyőtrelemnem szülte verseim...
A bizalommal átítatott nappalok,
S az ismeretlen jövőbe szőtt terveim.*

*Fáj...
Ha virágzani készül a méltatlan magány,
S szilaj őszirózsa szirma hull,
Hisz nem vagy itt, hogy öntözd jó Anyám!
S a gondozott kert, végül elvadul.
A fekete gazrügye kinyílt...
S hitvány gyomnövi be a lelket...
Mit éveken át Anyai szívgyógyított...
S halhatatlan szeretettel adott védelmet.*

*Fáj...
Hogy tehetetlené teremtettél Istenem,
Hogy mellkasomban áldottál dobogó szívvel,
S visszakérdezni jogom, nincs nekem...
Hisz nincs hatalmam égi döntésed felett!
Zeng a mondat: „Nincs apellátal!”
Nem mozog többé a némán kreált darab hús,
Mit „szívnek” gúnyol az ember szája...
S lüktetésének ordító hiánya! létem, örök bús!*